

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha. Ž 98, 2-3

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

Ty ses dal zjevit a poznat ve svém Synu, abychom se i my rozpomenuli na Tvé milosrdenství a na Tvou věrnost. Ty ses dal zjevit, abychom poznali Tvou spásu. Děkujeme Ti za to, že Tvého Syna nakonec mohli spatřit úplně všichni a děkujeme Ti za to, že jsme se s jeho přítomností mohli potkat i my. Prosíme Tě, ať se nám stane i důvodem k radosti a vděčnosti, prosíme Tě, ať se nám Tvůj Syn jen tak neztrácí, ale dovedeme ho nalézat i v našich bližních a prosíme Tě, ať i v nás probouzí víru a čisté srdce, které by vedlo i k Tobě. A prosíme Tě, buď s námi nejen ve svém Synu, ale i ve svém Duchu, kteří zpřítomňují Tvou blízkost i pro všechny, kdo Tě stále hledají. Amen.

1. ČTENÍ Iz 43, 10-12

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty utěšuješ náš pláč i truchlení, když nám něco chybí nebo přebývá.

Ty obracíš naši nevíru ve víru a zlidšťuješ naše srdce k poznání.

Prosíme Tě za všechny, komu se nedaří, ale i za ty, komu se daří.

Prosíme Tě za ty, komu zbyly jen oči pro pláč, ale i za ty, kdo

k pláči nemají důvod.

Prosíme Tě za ty, kteří mají kolem sebe plno lidí, komu by mohli oznámit tu radostnou zvěst o Tvé pravdě a přítomnosti, ale i za ty, kdo jsou na to na všechno sami.

A prosíme Tě za ty, komu bylo dáno zvěstovat Tvou blízkost, ale i za ty, kdo by ji rádi především sami nějak vnímali.

Prosíme Tě, přijmi i naše tiché prosby, které vkládáme do modlitby, již jsi i nás naučil: Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno Tvé... Amen.

POSLÁNÍ Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyd' se tedy vydávat svědectví o našem Pánu; ani za mne, jeho vězně, se nestyd', nýbrž snášej spolu se mnou všechno zlé pro evangelium. K tomu ti dá sílu Bůh, který nás spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy a nyní zjevil příchodem našeho Spasitele Ježíše Krista. On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu. 2Tim 1, 7-10

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 16, 9-14

Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů. Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali. Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili. Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov. Ti to šli oznámit ostatním; ale ani těm nevěřili. Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného.

Když Ježíš není, obvykle se po něm truchlí a pláče. Když Ježíš někde chybí, je po něm jen smutek a žal. A když se Ježíš nedostavuje, kde bychom ho i potřebovali, je nám z toho pěkně špatně.

Ježíš se nejdřív zjevuje Marii Magdaléně, to byla ta, z níž kdysi vyhnal sedm démonů a podle všeho i ta, která ho pak hledala v prázdném hrobě. A ta se pak tím pokoušela utišit i všechny ty truchlící a plačící, že Ježíš nebyl tam, kde by ho i chtěli. Leč marně, oni jí to stejně nevěřili. A když se sám ukázal v jiné podobě jen dvěma z nich, stejně jim to nevěřili. Až když se zjevil těm jedenácti apoštolům, uvěřili, až když ho sami viděli a nestačilo jim ani svědectví těch, kteří ho viděli vzkříšeného.

K víře totiž často nestačí ani naše svědectví, ale ani osobní příklad nebo cokoli jiného, k víře každý a všichni musí dospět nějak sám a sami a nikdo jim s tím ani moc nepomůže.

Spíš jde o to, čemu vlastně věříme a jestli jen tomu, co i vidíme nebo i něčemu jinému. Víra totiž není od vidění, ale vzniká jen a pouze Ježíšovou přítomností. A ten se nezjevuje jen tam, kde bychom ho i čekali, ale právě tam, kde kromě svého vzkříšení prokazuje i svou milost v podobě toho, který přichází, a to nejen za těmi, kdo po něm i truchlí a pláčou, ale i za těmi, kdo ho spíš odmítají, než aby ho i s radostí vítali, že se opět vrátil mezi ně.

Víra vzniká za tím, co není vidět. Ježíš tu také je i není vidět. Není jako ten pozemský, který zemřel na kříži a byl vzat do nebe a je jako ten nebeský, který sem přijde i podruhé a všechny nás zachrání. Víra vzniká tam, kde se Ježíšovo působení mění z pozemského na nebeské, ne však, až ho uvidí úplně všichni, ale až ho uvidíme především my sami a stane se nám plností i naší vlastní víry. Víra vzniká tam, kde se z Ježíše stává i ten nebeský Kristus, který i proto přichází na tuto zem i podruhé, aby se ukázal nejen těm, kdo v něj ještě nevěřili, ale i těm, kdo ke své víře potřebují právě i jeho milost, kterou však přináší i od Boha samého. Pravá a skutečná víra vzniká tam, kde se Ježíšova přítomnost a jeho působení mění i v Boží milosrdenství. Víra ani není jen tam, kde se pláč a truchlení mění i v radost, ale tam, kde se z Kristova působení a jeho přítomnosti stává nejen milost pro všechny lid, ale kde se počíná i to, co i naši víru nějak předchází, naše vlastní myšlení skutečnosti, s níž přichází i sám Ježíš.

Sám Ježíš totiž přichází i s tím, že aby se mohl někde někomu zjevit, a ti by pak svou víru mohli předávat i někam dál, předchází tomu i vlastní přemýšlení o vlastní víře, která není závislá jen na těch druhých, ale i na tom, co si myslíme my sami. Přemýšlení nad vírou, která není jen Mariina a těch truchlících a plačících, ale i naše vlastní. Přemýšlení nad vírou, která učí nejen věřit nebo nad tím nějakým způsobem přemýšlet, ale i se vztahovat k tomu, který k nám přichází i podruhé nebo spíš tu s námi ještě před svým vyvýšením a nanebevstoupením chvíli je, aby nám tu po sobě zanechal i něco z toho, co ho i celý jeho život nějak provázelo, víra i bez důkazů.

Víra mimo jakékoli vědecké poznání, víra bez toho, aniž bychom se museli bát, že o jejího dárce Krista Ježíše nějak přijdeme a víra v to, že to jakoby půjde i bez něj, pokud přijmeme za své, že i my jsme nositeli copak jeho jména, ale i jeho odkazu ve zjevení, s jakým k nám přijde i podruhé nebo spíš ještě nikam neodejde. Dokud si ho nevezme Bůh sám a nezanechá tu po něm jen jeho učedníky a apoštolů. Víra v to, že Ježíšovým příběhem na této zemi a jeho ukřižováním nic nekončí, ale pokračuje pěkně ve víře copak dalším a dalším zjevením, hlavně však jakýmsi napomenutím o nevěře a tvrdosti srdce, které nepatří jen těm jedenácti, ale tak trochu i všem.

Po Kristu se totiž ptali jakoby úplně všichni, jen těm jedenácti bylo i dáno s ním nejen stolovat, ale i zvěstovat jeho přítomnost.

A těm jedenácti se zjevil až jako těm posledním. První byla již dostatečně známá Marie z Magdaly, druzí byli trochu jinak dva z těch, kteří s ním bývali a až ti poslední bylo těch jedenáct, kteří ho už trochu znali. I když asi jen trochu. Nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného. Proto musel být Ježíš vzkříšen, aby víra v něj úplně nevyhasla, a proto se i zjevoval jakoby postupně, věděl, že víra potřebuje hlavně čas. A také odhlédnutí od toho, co vidíme a jistou dobu, než se ta víra dostane i ke zdroji všeho lidského myšlení, od toho, co považujeme za skutečné až tam, kde bychom rádi byli i všichni, u vzkříšeného Krista, který nás dovede až přímo k samému Bohu.

K Bohu, kam míří nejen sám Ježíš, ale i každý, kdo v něho věří.

K Bohu, kam ukazuje i sám Ježíš, ale i každý, kdo se po něm i ptá. A k Bohu, který se nechal zjevit ve svém Synu a ten zase skoro všem lidem, aby každý, kdo v něj i uvěří, neumřel jako on, ale spolu s ním měl i život věčný. A k Bohu, který si svého Syna bere i jakoby zpět, ale ten tu po sobě zanechává nejen víru ve své vzkříšení, ale i v to, že ho lidé nehledají proto, aby dostali odpověď, ale aby i v nich vzbudil další a další otázky nejen po víře, ale i po něm samotným. Po něm jakožto zjeveném Božím Synu a po Bohu jako tomu poslednímu, ke komu směřuje nejen sám Ježíš, ale i každý, komu není jedno, jak i ten jeho život skončí a touží i po jeho zjevení, ač se to zprvu nezdá. Že život nekončí jeho zjevením, ale pokračuje pouhou vírou.

Mezi vírou a nevírou, jak o ně zápasí i Ježíšovo zjevení, totiž není zas až takový rozdíl. Mezi vírou a nevírou je rozdíl snad jen v přijetí Krista jako toho, který zápasí i o víru každého z nás a je ochoten za ni jakoby i položit život. Nebo ji aspoň probudit v tom smyslu, že se nebude orientovat jen podle pozemského Ježíše všem smyslům přístupného, ale pomalu se zaměří i na toho nebeského přístupného jakoby jen ve víře. Mezi vírou a nevírou je rozdíl snad jen v tom, že víře je tak trochu jedno, kde ten Ježíš je, protože to sama moc dobře ví a nevíra jen čeká na to, až se jí i ta víra nějak zpřístupní a to ne jen Ježíšovým zjevením, ale i vírou jeho následovníků a učedníků.

Mezi vírou a nevírou je rozdíl snad jen v tom, že víra jedněch končí u jeho vzkříšení, protože nevěří tomu, že by se mohlo něco dít i tam nahoře v nebesích a nevíra druhých končí u jeho jakoby druhého zjevení, protože už nevěří tomu, že by to mohla být i pravda a že by se sem Ježíši copak chtělo i podruhé, ale tak moc by usiloval o víru svých Marií a učedníků i s apoštoly, že by se podruhé zjevil i jim.

Mezi vírou a nevírou je totiž rozdíl asi jako mezi prvním a druhým zjevením. Mezi prvním a druhým příchodem Krista na tuto zem.

Mezi tím, že tu Ježíš už jednou byl a teď by měl přijít i podruhé, mezi tím, jestli věříme v Krista ukřižovaného nebo i vzkříšeného a vstalého z mrtvých a zjeveného i podruhé a potřetí, až dokud nám definitivně nezmizí na nebesa. Ke svému Otci a našemu Bohu.

Amen.